

“L'Avui” no ha tocat sostre”

Vicenç Villatoro, recentment nomenat director adjunt del diari AVUI, analitza el present i el futur d'aquest diari. El seu desembarcament s'hi farà notar.

A la redacció de l'Avui fan obres. Però, potser l'obra de remodelació més espectacular de l'estiu en aquest diari és la incorporació de Vicenç Villatoro com a director adjunt. Villatoro, home contemporitzador per excel·lència, ha pujat a la nau.

Villatoro, escriptor i periodista durant molts anys, afirmar que la seva experiència, és molt àmplia i no li agrada que l'enquadrin com a periodista cultural: "Jo a la meua vida he omplert molts folis parlant de futbol", explica amb satisfacció.

—Al mes de juliol declarava en una entrevista que, després del seu descans a l'illa de la calma, tornaria a treballar a TV3. Al cap d'un mes està a l'Avui ¿Què ha passat?

—Res d'extrany. Abans de marxar a Mallorca vaig presentar un projecte de programa a TV3. Però abans de fer tractes em van venir a veure els de l'Avui i vaig dir que sí. Això no vol dir que hagi retirat la proposta de programa de TV3. Em semblen dues feines compatibles.

—¿Què li va fer dir que sí?

—Portava mig any fora i tenia ganes d'entrar directament a treballar en una feina estrictament periodística.

—¿Les obres que s'estan fent són símbol de més canvis?

—Les obres físiques són símbol que convenia rentar-li la cara a la redacció, no volen dir res més. No tinc la sensació que s'hagi de fer grans canvis, perquè l'Avui va bé.

—¿A Prada es va qüestionar l'Avui com a diari nacional?

—L'Avui té vocació de diari nacional, la mateixa vocació que tenen els diaris de tot arreu. L'Avui és el punt de referència de la premsa en català. Aquest diari té una vocació més ambiciosa, perquè vol ser aquest punt de referència, però no solament a través de la llengua, sinó des d'un punt de vista nacional.

Amb daltabaixos, la trajectòria del diari no és dolenta. Dir-ho seria molt injust. Seria una mentida parlar de fracàs o de frustració.

—¿Què li falta a l'Avui?

—Li falten lectors i el que aportarien aquests lectors. Això permetria cobrir els objectius amb més ambició.

L'Avui ha sortit revaluat de tot el procés de la premsa a Catalunya en els últims temps. Abans podia deixar un mal gust de boca que l'Avui fes 40.000 exemplars. Però, ara, per la resta d'experiències, es pot demostrar que 40.000 exemplars és una quota de mercat bona. Projectes que tenien molts més recursos i molts més padrins no ho han aconseguit. Nosaltres, amb 45.000 exemplars, tenim una quota de mercat important.

—¿Quan parla d'altres projectes, parla d'El Observador?

—L'experiència d'El Observador ha revaluat l'Avui com també ho han fet la del Diari de Barcelona, la del Claro o la d'El Sol.

La història va a favor nostre. És obvi que el català escrit ha estat un obstacle, però

cada vegada ho és menys. I per altra banda, una posició nacional com la nostra era discutida o podia semblar una cosa estranya. Després de la revolució de l'Est, és clar que és un posicionament amb expectativa de futur. Per tant, l'Avui va endavant i no ha tocat sostre.

—Hi ha qui diu que en català no es poden vendre més de 40.000 exemplars.

—He sentit parlar d'aquesta enquesta. A mi em costa de creure que això sigui cert. Les enquestes serveixen per fer un retrat de situació però no per fer prospectiva.

—El català a l'escola sembla que no ha donat més lectors de llibres.

—De llibres potser no, però pot donar-ne en premsa. Aquests joves un dia o un altre llegiran diaris. Si als seus pares llegir en català els era difícil a ells no. Això ens afavoreix. Si de cas aquests joves podran comprar el diari en castellà perquè el trobin més bo. Aleshores només competirem pel producte, però no per la llengua.

—¿Això vol dir millorar el producte?

—Millorar el producte vol dir dues coses: potència i imaginació. No n'hi ha prou amb tenir potència. És més important crear el teu propi producte. I, això sí que ho podem fer. Pel fet de ser un diari en català tenim una quota de mercat pròpia. En castellà fer això és molt més difícil.

—¿Quines són les prioritats del diari?

—Enfortir el diari en els segments de població a qui es dirigeix ara. Volem que el

lector actual estigui més content i que aquesta satisfacció faci funcionar el tam-tam que ens ha de portar nous lectors.

—¿Com es pot definir el lector de l'Avui?

—No es pot establir un tòpic. Els lectors del diari no són un sector únic que es pugui caricaturar. D'una banda hi ha un lector fidel de tota la vida, que segueix el diari per la llengua però també pel model que li oferim. I, d'un altre cantó, hi ha un lector jove. Hi ha un factor molt desconegut i que cal tenir present: la redacció de l'Avui és enormement jove. Això fa que el producte que traiem al carrer interressi els joves. En aquesta redacció jove cal veure una voluntat de renovació del diari.

—¿Formar part d'ACTA ha estat decisiu per al seu nomenament?

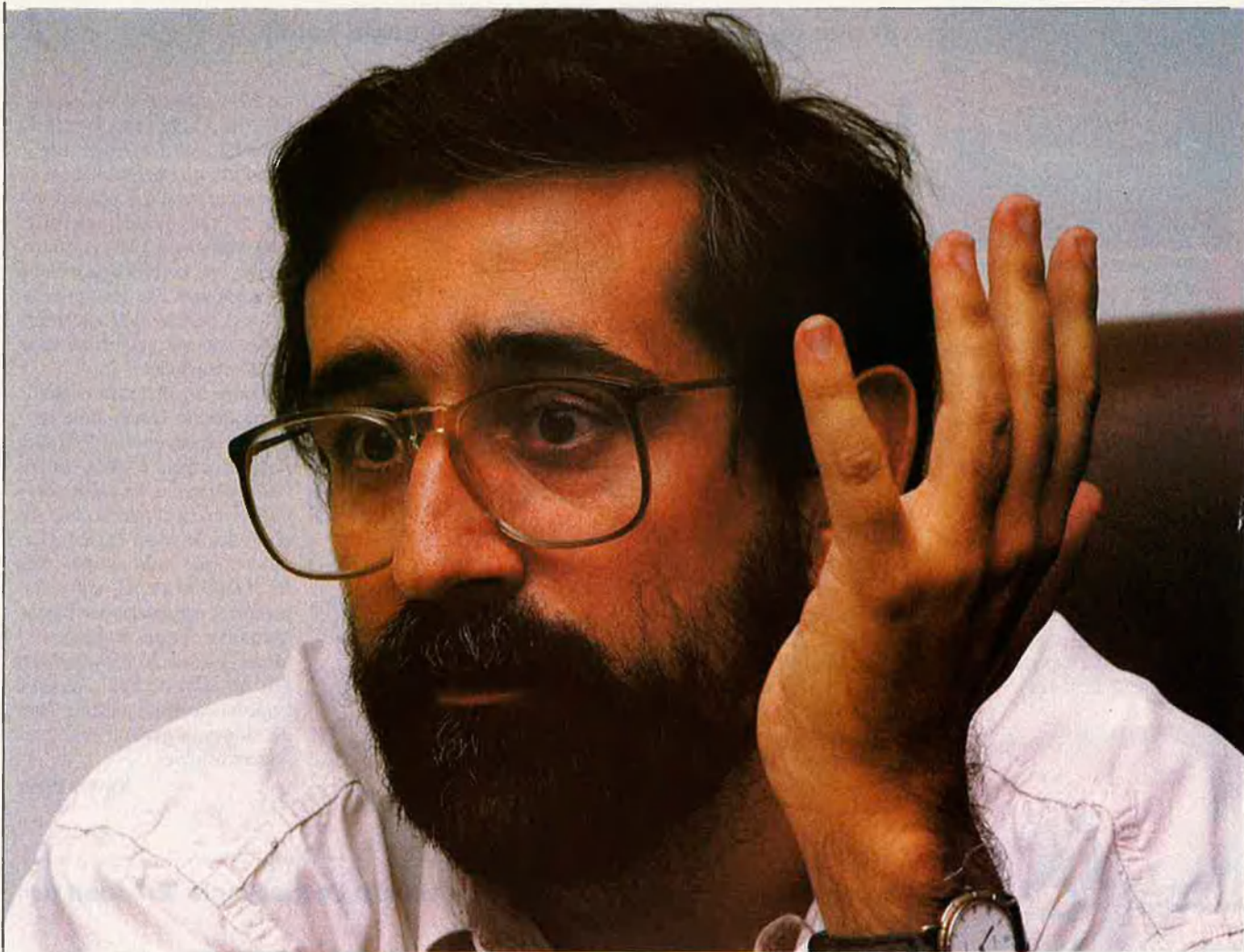
—No, de sis persones del staff només dues pertanyem a ACTA. Aquest no és un requisit imprescindible. Aquí no demanen el carnet a l'entrada.

—Fa poc Xavier Bru de Sala deia que l'Avui estava a les mans d'ACTA.

—El mapa que dibuixava Bru de Sala no era incorrecte. Hi ha un sector del nacionalisme més procliu a acceptar el vincle amb Espanya i n'hi ha un altre que diu "parlem-ne". Globalment ACTA podria posar en la segona posició.

—¿Vostè es considera independentista?

—No em considero fatalment independentista, però les altres sortides m'han de demostrar que són bones. Jo

"La història va a favor nostre".

J. MORERA

prefereixo veure-les venir. Davant el problema de preservar una identitat hi pot haver diferents actituds. Una seria la que dibuixava Xavier Bru de Sala, i que ell assumeix, que és que el nacionalisme ha de demanar el que és possible. En canvi, jo dic que s'ha de demanar el que cal i si no és possible s'ha d'eixamplar la via per tal que pugui ser-ho.

—Bru de Sala semblava demanar, també, una definició política més clara al grup d'ACTA. ¿ERC o Convergència?

—Esquerra, Convergència i més coses. El nacionalisme català ha de ser de majories. Però també es necessita una consciència crítica. Per tant hi ha d'haver Esquerra, i la

gent d'Iniciativa i Convergència com articuladora de majories.

El que no es pot fer és portar la discussió a escala de partits. La discussió ha d'estar en el model. No és pertinent demanar-nos una definició per partits, cal anar a una discussió més profunda.

—¿El seu nou càrrec li ha impedit acabar la novel·la que havia de fer en la seva estada de mig any a Mallorca?

—No, jo ja havia previst tornar al mes de juliol. El que passa és que he confirmat que sis mesos no són res. He acabat una novel·la curta, de 180 pàgines, que es titula *Hotel Europa*, però no he pogut enllestir una novel·la més ambiciosa *Encalçar el vent*.

Aquesta novel·la serà molt llarga, de moment he aconseguit fer-ne 250 pàgines.

—Ara no la podrà acabar.

—No, em sembla que la feina d'escriptor amb la del diari serà bastant incompatible.

Tinc una esquizofrènia profunda, quasi estomacal, entre el periodisme i l'escriptura. No trobo l'equilibri. El periodisme tendeix a totalitzar-ho tot. En aquesta qüestió estic en crisi perpètua.

—Fa tres anys va dir que no tindria mai un càrrec de gestió quan li preguntaven si seria conseller de Cultura. Però, als 35 anys, és director adjunt d'un diari.

—Aquest és un càrrec professional. Jo sóc periodista des dels setze anys. El que no

ocuparé mai és un càrrec polític. No serveixo i ho dic sense fer cap concessió a la coqueteria.

—Però vostè és un home ambiciós.

—¿Sí? Per ser ambiciós em falta una dada. No sé cap a on apuntar l'ambició. Puc ser ambiciós, però no actuo ambiciosament.

—...i contemporitzador.

—Això és cert. Sóc incapaç de barallar-me amb ningú. Sóc absolutament incapaç de fer perdurar els enfrontaments. Quan Monzó va publicar un article en què em criticava, el mateix dia l'hagués escanyat, després em va passar. Segurament m'aniria millor si no tingués aquesta capacitat d'oblit.

A. Maresma